

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Eylül 2011 • No:42

Kapitalizm Açlık, İşsizlik, Yoksulluk, Savaş, Toplumsal Çürüme Demektir!

Çürümeye Boyun Eğmeyelim!

Dünyamızın hal ve gidişatı hiç de iyi değil. Adeta ağır bir hastalığın pençesinde, ateşler içinde yatağa düşmüş durumda. Bilim ve teknoloji bir hayli gelişmiş: Bu sayede envai çeşit yiyecek, içecek, giyecek var, insanoğlu uzaya çıkıyor, uzayın derinliklerinde yeni gezegenler keşfediyor. Ama tüm bunlara rağmen insanlığın büyük bir bölümü zenginlik ortasında yoksulluğu yaşıyor. Bolluk bir tarafta, ama açlık öte tarafta! Somali

dâhil Afrika'nın birçok ülkesinde milyonlarca insan açlığın pençesinde kıvrıyor, her gün onlarca insan ölüyor. Dünya genelinde bir milyardan fazla insan aç yaşıyor. Üç milyara yakın insan ise yoksul durumda. Tüm bu çelişkilerin nedeni kapitalist sömürü sisteminden başkası değildir. Krize giren kapitalizm işsizliği, açlığı ve yoksulluğu daha da katlıyor. Krizin faturası işçi sınıfına kesiliyor.

devamı arka sayfada

Beri taraftan tıkanan pazar alanlarını genişletmek ve enerji yataklarına el koymak amacıyla başlatılan emperyalist kapışma devam ediyor. Ortadoğu'da, Güney Asya'da, Kuzey Afrika'da siyasi çalkantılar durulmuyor. Japonya'da patlayan nükleer santraller ölüm kusuyor. Ama kapitalistler nükleer santral kurma sevdasından vazgeçmiyorlar. Dünya genelinde insanlar geleceğinden endişeli ve karamsar! Bilmeliyiz ki, bu sömürü sisteminin sahipleri Amerikalısıyla, Almanıyla, Fransızıyla, Japonuyla, Türküyle, Arabıyla bir bütün halinde patronlar sınıfından başkası değildir. Ama işsizlik, açlık, yoksulluk, toplumsal çürüme, doğanın tahrip edilmesi dünya sermayesinin umurunda değil.

Patronların kâr düzeni kapitalizm, geride bıraktığımız yüzyılda insanlığın ve doğanın canına okudu! Yaşanan birinci ve ikinci dünya savaşlarında her ulustan milyonlarca insan katledildi. Emperyalist güçler pazarları ve enerji kaynaklarını savaşarak yeniden paylaştılar. Patlayan krizlerde milyonlar aç ve sefil bir hayat sürdü. Doğa kâr uğruna acımasızca talan edildi.

Türkiye'de ise işçi sınıfının örgütlü gücünü kırmak amacıyla TÜSİAD önderliğinde patronlar sınıfı generalleri iş başına çağırdı. 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları elinden alındı.

İçinde bulunduğumuz 2011 yılında da insanlığın büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçiler haksız savaşlar, kapitalist krizler ve işsizlikle boğuşup duruyor. Afganistan, Irak, Pakistan, Lübnan, Gürcistan ve Afrika'nın birçok ülkesinde milyonlarca insan katledildi, katledilmeye devam ediyor.

Patronların emrindeki hükümetler "kemer sıkma önlemleri", "acil kurtarma paketleri", "ulusal istihdam stratejileri" adı altında saldırılarını sürdürüyorlar. Dünyanın her köşesinde emeklilik yaşı yükseldi, maaşlar düşürüldü, sağlık ve eğitim paralı hale getirildi, iş saatleri uzatıldı, esnek çalışma yaygınlaştırıldı, vergiler arttırıldı, sosyal haklar birçok ülkede kuşa çevrildi. Türkiye'de ise bu saldırılar çok daha ileri boyutlarda yaşandı.

Türkiye'de işçi sınıfına dönük saldırılar son on yıldır AKP hükümeti eliyle yürütülüyor. Bugüne kadar işçi sınıfının kazanılmış birçok hakkına saldıran ve

emeklilik yaşını uzatan AKP hükümeti, yeni bir saldırı dalgası başlatmış durumda: AKP'nin hazırladığı hükümet programına göre, kıdem tazminatı fiilen yok edilecek, bölgesel asgari ücrete geçilecek, işçilerin kiralanabileceği "özel istihdam büroları" (kölelik büroları) kurulacak, deneme süresi 25 yaşın altındaki işçiler için 4 aya çıkartılacak, esnek çalışma alabildiğine yaygınlaştırılacak ve kadrolu işçilik tarihe karışacak.

Bir taraftan işçi sınıfının haklarına el koyan AKP hükümeti, öte taraftan da Ortadoğu'da sermayeye yeni pazarlar bulmak için savaş tamları çalışıyor. İşçi emekçi kitleler ise, "bölgesel güç" ve "büyük Türkiye" bölünmesiyle, milliyetçi duygular okşanarak sermaye politikalarının arkasına takılmaya çalışılıyor. Dün Suriye'de diktatör Beşar Esad ile can ciğer kuzu sarması olan Erdoğan, sermayenin çıkarları tehlikeye girince Suriye'ye tehditler savurmaya başladı. ABD ya da diğer emperyalist güçler gibi Türkiye sermayesi de çıkarlarını "özgürlük", "demokrasi" ve "mazlumların korunması" yalanı arkasına saklamaya çalışıyor. Mazlumlardan söz eden, Filistin halkına sahip çıkar görünen AKP ve Erdoğan, sıra ezilen Kürt halkına gelince silahlara başvurmaktan çekinmiyor. Kürt sorunu çözülmediği için yoksul halk çocukları ölmeye devam ediyor.

Bütün dünyada işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı tablo aynıdır. İşsizliğin, açlığın, yoksulluğun, emperyalist savaşların, ekonomik krizlerin, anti-demokratik polis devleti uygulamalarının nedeni kapitalist sistemdir. Bu köhne sistemi kökten değiştirecek olan ise işçi sınıfıdır. Bütün dünyada işçilerin kaderi birdir. Örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir çıkış yolu yoktur. Bugün dünyanın her yerinde işçiler patronların saldırılarına karşı mücadele ediyorlar. Çin'de, ABD'de, Yunanistan'da, Şili'de, İsrail'de İtalya'da ve Ortadoğu'da işçi-emekçi kitleler işsizliğe, yoksulluğa, kemer sıkma programlarına, eğitimin ve sağlığın paralı hale getirilmesine, iş saatlerinin uzatılmasına ve ücretlerin düşürülmesine karşı mücadele ediyorlar. Bizler de mücadele saflarında yerimizi alarak bu mücadeleyi büyütmeliyiz. ■

Sendikal Örgütlülüğün Önündeki Engeller Kaldırılsın!

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) Haziran ayında düzenlediği konferansta, Türkiye'de sendikal hareketin önündeki engeller konusu ele alındı. Türkiye'nin sendikal hak ihlalleri ve uluslararası sözleşmelere uymama konusunda dünyanın en kötü 25 ülkesi arasında olduğu açıklandı. Sendikal hak ve özgürlükler konusunda Malezya, Zimbabve, Nijerya, Kongo, Burma gibi ülkelerle aynı kategoride değerlendirilen Türkiye, işçilerin demokratik ve sendikal haklarını hiçe saymada başa geçiyor.

Türkiye, sendikal örgütlenme konusunda işçi düşmanlığının en ilkel ve rezil biçimlerinden biri olan "sendikal faaliyet yüzünden işçi atma" açık arayla Avrupa birincisi. Örneğin, sendikal her 5 metal işçisinden 3'ünün işten atıldığı tespit edilmiş. Örgütlenme haklarını kullanarak sendikalaşmak isteyen işçiler işlerinden çıkartılıyor. Örgütlenmek isteyen işçileri tehdit eden, baskı yapan, işten atan patronlar hiçbir ceza almıyorlar. Mücadeleci işçiler ve sendikacılar gözaltına alınıyorlar. Bu şartlarda Türkiye'deki sendikalılık oranı diplerde seyrediyor. Kayıtlı çalışan 10 milyon 300 bin işçiden 900 bine yakını "kâğıt üzerinde" sendikal çalışıyor. Kayıt dışı çalışan milyonlarca işçi de hesaba katıldığında sendikalılık oranı kâğıt üzerinde bile yerlerde sürünüyor.

Yasalar, sendikalaşmanın önündeki önemli engellerden biridir. Bir işkolunda kayıtlı işçi sayısının %10'unu üye yapamamış sendikanın, çoğunluk sağladığı işyerlerinde bile toplu sözleşme imzalamaya yetkisi yok! Gerçek üye sayıları dikkate alınırsa Türkiye'deki 104 işçi sendikasının büyük çoğunluğunun aslında sözleşme yapma yetkisi yok. Patronların uşaklığını yapan hükümetler, sendikaları "sözleşme yapma yetkisini düşürme" tehdidiyle hizaya sokuyor. Sendikaların tepesine çöreklenen bürokratlar ise, sözleşme yetkilerini kaybetmek ve koltuklarından olmamak için hükümetlerin işçi düşmanı yasalarına karşı seslerini çıkartmıyorlar.

Sendikal örgütlülüğün önüne dikilen engeller 12 Eylül rejiminin ürünüdür ve ne yazık ki işçi düşmanı bu yasalar halen yürürlüktedir. 12 Eylül 1980'de işçi sınıfının örgütlülüğüne saldıran darbeci generaller, sermayenin hizmetindeki eli kanlı diktatörlerdi. Generalleri iş başına çağıran patronlar sınıfının amacı, işçi sınıfının yükselen örgütlü mücadelesini ezmek ve kazanılmış haklarını gasp etmekte. 12 Eylül'de kurulan faşist diktatörlük işçi sınıfının sendikal ve tüm siyasal örgütlerini ezip grev ve eylemleri yasakladığında, sermaye sahipleri şöyle diyorlardı: "Bugüne kadar iş-

çiler güldü, artık gülme sırası bizde."

İşçilerin örgütsüzlüğünden güç alan, kârlarını yükselten ve dolayısıyla da gülmeye devam eden patronlar, sendikal örgütlülüğün önündeki engellerin kaldırılmasını istemiyorlar. Onların isteklerinin dışına çıkmayan AKP hükümeti de bu yönde herhangi bir adım atmıyor. Meselâ, AB'ye üyelik süreci müzakerelerinin konu başlıklarından biri de "Sosyal Politikalar ve İstihdam." Yıllardır devam eden müzakereler boyunca bu konu bir kez bile olsun gündeme alınamadı. Çünkü Türkiye burjuvazisi, Uluslararası Çalışma Örgütü'nün standartlarına uygun sendika yasasını on yıllardır çıkartmaya yanaşmıyor. Hükümet olur olmaz, sermayenin ihtiyacı olan AB'ye uyum yasalarını ardı ardına meclisten geçirmiş olan AKP, sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri kaldıracak adımlar atmaya yanaşmamıştır. Hükümet de muhalefet partileri de sendikal haklar söz konusu olduğunda ipe un seriyor.

Uzun bir süredir yeni bir Anayasanın hazırlanması gündemde. Ancak şunu bilelim ki, işçi sınıfı örgütlü bir tepki vermediği müddetçe hak ve özgürlükleri garanti altına alan bir Anayasa yapılmayacaktır. İşçi sınıfının sendikal örgütlülüğünün önündeki engellerin kaldırılması için aşağıdaki talepleri gündeme getirmeli ve bunların hayata geçmesi için mücadele vermeliyiz:

● 12 Eylül faşist anayasası çöpe atılsın! Demokratik hak ve özgürlükleri güvence altına alan yeni bir anayasa yapılsın!

● İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engeller kaldırılınsın!

● Sendikaların önüne konan %10 işkolu barajı ve %50 işyeri barajı kaldırılınsın!

● İşçilerin sendikaya üye olmasında noter şartı kaldırılınsın!

● İşçinin üretimden gelen gücünü kullanmanın önündeki engellere son!

● Siyasal grevin, dayanışma grevinin ve genel grevin önündeki tüm engeller kaldırılınsın, yasak olmaktan çıkartılınsın!

● "Memur" statüsünde çalışan tüm kamu emekçilerine grevli toplu sözleşme hakkı! Emeklilere ve öğrenci gençlere sendika kurma hakkı!

● İşçiler ve "memur" statüsünde çalışan kamu emekçileri istedikleri sendikaya üye olabilsin!

● İşyerinde referandum hakkı yasallaşsın!

● İşçilerin sendikadan istifa etmesi için baskı yapan patronlar yargılanıp cezalandırılsın!

● Basın ve toplanma özgürlüğü önündeki engeller kaldırılınsın, sınırsız basın ve toplanma özgürlüğü! ■

SENDİKA
HAKIMIZ
ENGELLENEMEZ
RİMAKS İŞÇİLERİ

12 Eylül Darbesi İstanbul'da Protesto Edildi

12 Eylül darbecilerinin yargılanması ve darbe yasalarının kaldırılması için yürütülen demokrasi mücadelesi devam ediyor. İçinde derneğimiz ÜİD-DER'in de olduğu onlarca emek örgütü tarafından yapılan mitingde 12 Eylül 1980 faşist darbesi lanetlendi. 11 Eylül Pazar günü Kadıköy'de düzenlenen mitingde darbecilerin halen yargılanmadığı, darbe anayasasının yerinde durduğu, ezilen Kürt halkına karşı haksız savaşın yükseltildiği vurgulandı. Kortejlerin en önünde darbecilerin ve darbe sorumlularının önde gelenlerinin kuklası taşındı. Kuklalar üzerinde "Sanık Ayağa Kalk" ibaresi yazılıydı. Miting, 12 Eylül faşizminin işkence tezgâhlarında, idam sehpaalarında ve yargısız infazlarında katledilen devrimciler ve işçiler için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Program boyunca konuşmalar yapıldı, İlky Akkaya ve Agire Jiyan türküler söyledi. İlk olarak Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere Tertip Komitesi adına bir konuşma yaptı. Yeşildere konuşmasında 31 yıldır darbeye yaşandığına, 12 Eylül'ün yasakçı kurumlarının ortadan kaldırılmadığına, gerçek bir hesaplaşma yapılmadığına, gerçeğe de bu izlerin süreceğine, baskıların devam edeceğine, darbecilerin ve sivil uzantılarının yargılanması gerektiğine dikkat çekti.

İkinci konuşmacı 78'liler Girişimi'nden Celalettin Can idi. Can, darbenin her aşamasında sorumluluğu olan herkesin tek tek yargılanması ve onlardan hesap sorulması gerektiğini vurguladı. Bu ülkede darbe suçunu işleyen hiç kimsenin gerçekten yargılanmadığına ve 12 Eylül'ün kurumlarının tasfiye edilmediğine dikkat çeken Can, "12 Eylül darbecilerinin yargılanması bizim insanlığa ve Türkiye halklarına borcumuzdur" dedi.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Blok'u milletvekillerinden Sırrı Süreyya Önder ve Levent Tüzel de yaptıkları konuşmalarda 12 Eylül darbesini lanetlediler. **Kürsüden kitleye Kürtçe seslenen Barış Annesi Zekiye Durmuş ise, 12 Eylül döneminde Diyarbakır Cezaevinde**

ölüm orucunda yitirdiği kardeşi Hayri Durmuş'u anarak savaşın bitmesi için haykırdı: "Diyarbakır zindanında kalanların isteği kendi dillerini kullanmak, barış ve kardeşlik. Barış anneleri adına barış istiyorum."

ÜİD-DER: 12 Eylül'ün Hesabını Soracağız!

"12 Eylül'ün Hesabı Sorulacak! Faşizme Karşı Sınıf Cephesi!", "Darbe Yasaları Kaldırılmalı! Darbecilerden ve Hizmetkârlarından Hesap Sorulmalı!" yazılı pankartlarla mitingde katılan ÜİD-DER, alanda kitleliliği, her zamanki disiplini ve coşkusuyla dikkat çekti. Miting öncesi yaptığımız hazırlık ve alandaki yer alma biçimimiz, 12 Eylül'ün hesabını sorma kararlılığımızı ve demokrasi mücadelesine verdiğimiz önemi yansıtıyordu. Demokrasi taleplerinin güncel ve tarihsel anlamını kavrayan bilinçli ve mücadeleci işçilerden oluşan kortejimizden yürüyüş ve miting boyunca "Faşizme Karşı Sınıf Cephesi", "Haksız Savaşlara Hayır", "Kürtlere Özgürlük, Kurdara Azadlı", "Ulusalçı Değil Enternasyonalistiz", "Sendikal ve Siyasal Yasaklar Kaldırılmalı", "Sınırsız Grev Özgürlüğü" sloganları yükseldi.

Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, işçi sınıfı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmediği müddetçe burjuvazi kendiliğinden hiçbir hakkı bahşetmez. Bir kısım hakları kâğıt üzerinde tanımak zorunda kalsa da, bu hakların hayata geçirilmesi için mücadele verecek olan işçi sınıfıdır. 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını engelleyen geçici 15. maddenin kaldırılması, ama güçlü toplumsal bir muhalefet olmadığı için Kenan Evren ve darbeci arkadaşlarının sanık sandalyesine oturtulmaması buna örnektir. İşçi sınıfının örgütlülüğüne darbe indiren bu generallerden ve 12 Eylül sorumlularından hesap sorma işi ne AKP'ye ne de CHP'ye bırakılabilir. Bu nedenle, demokrasi mücadelesine sahip çıkmak ve bu kapsamda toplumsal muhalefeti yükseltmek işçi sınıfının boynunun borcudur! ■

Mersin Limanında Uğursan İşçisi Dayanışmayla Güçleniyor

Uğursan işçileri direnişlerinin 49. gününde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Son birkaç gündür direniş çadırında bekleme, yerini yürüyüşlere, işçi evlerini ziyarete, sendikalarla görüşmelere, mali yönü güçlendirmeye bıraktı. Birlikte hareket etmenin, mücadeleyi güçlendirmenin coşkusunu yüreğinde hisseden işçilere Genel-İş üyesi işçiler dışarıdan, TÜMTİS üyesi işçiler de liman içinden destek verdi. Basın açıklamasının kitleliliğine bozulan işveren, ilk kez limana çevik kuvvet yığınağı yapmayı deneyerek cevap verdi.

İşçiler coşkulu sloganlarıyla karşıladı Genel-İş üyesi işçileri. Daha dayanışmaya gelen işçilerin elleri yeni sıkılıyordu ki, liman içinden slogan sesleri gelmeye başlamıştı. Liman kapısı önünde bir araya gelen işçiler “İşçiye değil taşeron barikat”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Liman İşçisi Yalnız Değildir”, “İş ekmek yoksa barış da yok” sloganlarıyla tüm limanı inlettiler.

Basın açıklamasını okuyan direnişçi işçiler şunları dile getirdiler: “İşçilerin birlik ve beraberliği ancak sendikalı olmakla sağlanır. İçerde ve dışarıdaki arkadaşların birliği sendika ile adeta perçinlenmiştir. Biz yalnız değiliz 49 gün değil 490 gün bile olsa direneceğiz. Ne zamandan beri hakkını savunmak, hakkını savunmak için sendikalı olmak suç oldu? O zaman bizi şu anda siyah camların kenarından izleyen yönetime sesleniyoruz. Ya bu limandan taşeron gidecek ya da iş barışı olmayacaktır. 8 saat olan çalışma saatleri ara vermeden 48 saate kadar çı-

kabiliyorken, bazıları hâlâ bu duruma seyirci kalıyor. Bizler köle değil işçiyiz aynı zamanda üretiniz. Limanın üretimden gelen başarısı varsa bu bizlerin sayesinde olmaktadır ama bunu inkâr eden yönetime diyoruz ki, sendika hakkımız ve bu hakkı alırız.” Direnişçi işçiler basın açıklamasında mücadelede kararlı olduklarını patrona ve yandaşlarına bir kez daha duyurdular. Basın açıklaması, vardiyadaki işçilerin işbaşı yapmak üzere sloganlarla işyerine dönüşüyle ve direnişçi işçilerin çadırlarındaki coşkulu sloganlarla son buldu. ■

Kampana ve Savranoğlu İşçileri Pes Etmiyor!

Kampana Deri’de direniş 180. gününü geride bıraktı. Deri işçileri mücadelelerini hız kesmeden kararlılıkla sürdürüyor. Aynı işverene ait İzmir’deki Savranoğlu Deri fabrikasında da bir ayı aşkın süredir üç deri işçisi direnişte. Yüzü aşkın işçinin çalıştığı Savranoğlu Deri’de patron, yetkinin alınmasına rağmen işkoluna itiraz ederek sendikalaşma sürecini uzatıyor. Süreci uzatmak ve direnişçileri yıldırma için Savranoğlu patronu çeşitli yöntemler deniyor. İş mahkemesi yerine asliye hukuk mahkemesine dava açan patron, Tuzla’daki işçileri fabrikayı İzmir’e, İzmir’deki işçileri ise fabrikayı Tuzla’ya taşıyacağını söyleyerek yıldırma çalışıyor. Savranoğlu işçileri dışarıdaki arka-

daşlarına desteklerini sürdürüyor. Her hafta fabrikada eylem yapan işçiler iş yavaşlatıyorlar.

Kampana fabrikasında çalışan işçiler de dışarıdaki direnişçi arkadaşlarına destek oluyorlar. Öğlenleri direnişçilerin yanına gidip desteklerini gösteren işçiler, altı aydır mesaiye kalmıyor ve iş yavaşlatıyorlar. Üretim büyük ölçüde düşmüş durumda. Caydırma ve vazgeçirme politikası yürüten Kampana patronu her yandan sıkıştığı için bu ay içerisinde sendikayla görüşmeyi kabul etti. Açılan davalarda 3. duruşma 6 Ekimde yapılacak. Kampana ve Savranoğlu Deri işçileri sınıf dostlarından destek bekliyorlar. ■

Kıdem Tazminatı Gasp Edilemez!

Kıdem Tazminatının Kaldırılmasına Karşı İşçiler Mersin'de Sokağa Çıktılar

Mersin'de işçiler, DİSK'e bağlı GENEL-İŞ sendikasının öncülüğünde, kıdem tazminatlarının kaldırılıp fona devredilmesine karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Hükümet ve sermaye çevrelerinin kıdem tazminatını bir yük olarak görmesine karşı, işçiler kıdem tazminatının iş güvencesi olduğunu, ücretlerin düşük olduğunu ve çalışanların yüzde 75'inin asgari ücretle çalıştığı bir ülkede kıdem tazminatının işverenler için altından kalkamayacakları kadar maliyetli olmadığını dile getirdiler.

GENEL-İŞ sendikası önünde bir araya gelen işçiler, "Kıdemi değil taşeronu kaldır", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Liman işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla Mersin Taş Bina önüne kadar yürüdüler. Basın açıklamasına katılan ve 34 gündür direnişte olan Mersin Limanı işçileri de söz alarak şunları söylediler: "Bizler Ortaçağ'dan kalma çalışma koşullarının hüküm sürdüğü Mersin Limanı işçileriyiz. Bizler 27

ülkede gaz oranı yüksek olduğundan dolayı girişi yasaklanan petrokok kömürünü çıplak ellerimizle boşaltan işçileriz. Taşeronlaştırmayla Mersin Limanını köle pazarına çevirenler bugün de kıdem tazminatına göz diktiler. Bizler direnen liman işçileri olarak diyoruz ki kıdem tazminatı onurumuzdur. Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz."

"Mersin halkı limana, dayanışmaya", "Vur vur inlesin MIP dinlesin", "Liman işçisi direnişin simgesi" sloganlarının coşkulu bir şekilde atılmasıyla basın açıklaması sona erdi.

Birleşik Metal-İş Kıdem Tazminatının Gasp Edilmesini Protesto Etti

Birleşik Metal-İş Kocaeli ve Gebze'de hükümet ve patronların kıdem tazminatını gasp etmek istemelerini protesto etti. 13 Eylül Salı günü İzmit Merkez Bankası önünde toplanan yaklaşık 300 kişi, kortej oluşturarak Sabri Yalım Parkı'na kadar sloganlarla yürüdü. Yürüyüş sonrası BMİS genel başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı. "AKP hükümeti 75 yıllık kıdem tazminatı hakkını

ortadan kaldırılmak istiyor" diyen Serdaroğlu, "ancak metal işçileri buna müsaade etmeyecektir" dedi.

Metal işçileri bir gün sonra da Gebze'de bir basın açıklaması yaptılar. BMİS Gebze şube binası önünde toplanan işçiler ve desteğe gelen emek kurumları kortejler oluşturarak Eski Çarşı'ya kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında "Kıdem Tazminatıma Dokunma" pankartı açıldı ve kıdem tazminatının gasp edilmesini protesto eden sloganlar atıldı. Yürüyüşe direnişteki GEA işçileri, Petrol-İş, Eğitim-Sen, Çelik-İş, Nakliyat-İş, ÜİD-DER, EMEP de katılarak destek verdi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu. ■

Taşeron BEDAŞ İşçileri Yeni İhale Sürecinde İşsiz Kaldı

BEDAŞ'ın taşeronu olarak kesme, açma, ihbar alanında faaliyet gösteren Sezen Yavuz LPG Elektrik İnşaat Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.'nin ihaleye fesatlık karıştırdığı gerekçesiyle sözleşmesi feshedilince, 70 işçi işten çıkarıldı. Enerji sektöründe taşeronlaşmanın bedelini işlerini kaybederek ödeyen BEDAŞ işçileri "Güvenceli İş, İnsanca Yaşam" ve "Güvenceli Gelecek" için müca-

dele ediyorlar. İşten atılan işçiler sendikaları Enerji-Sen'in desteğiyle Taksim tramvay durağında yaptıkları basın açıklamasıyla kamuoyuna seslerini duyurmaya çalıştılar. Taşeronlarda istihdam edilen işçiler, firmanın sözleşmesinin şu ya da bu sebeple sona ermesi sonucu işlerini kaybediyorlar. İş güvencesi için mücadele, özellikle taşeron işçileri için hayati bir önem arz ediyor. ■

İşçiyi Kemiren Duygu: Korku

■ Sarıgazi'den bir işçi

Nazım Hikmet işçilere sitem ettiği bir şiirinde şöyle yazar: "Gocuklu celep kaldırınca sopasını/ sürüye katıliverirsin hemen." Gocuklu celep, yani patronlar çok iyi bilirler ki korkan insanı yönetmek, sömürmek daha kolaydır. Bu nedenle korkak insanlar tarihte hiçbir başarıya imza atamamışlardır.

Bugünün gocuklu celepleri sömürüyü ve baskıyı elden bırakmayan patronlar sınıfıdır. Onların da iki eli, iki bacağı, iki gözü, iki kulağı vardır, milyonlarca işçi gibi. Ama işçiler örgütlü olmadığı için gocuklu celep bir avuç olmalarına rağmen işçilerden korkmuyorlar. Aslında bu gocuklu celep işçilerin nasıl bir güce sahip olduklarını bildiklerinden içten içe korkarlar. Bunu unutmamalım, hatırdan çıkartmamalıyım.

Evet, işten atılmaktan, ücretimize zam istemekten, fazla mesailere, yorucu ve ağır çalışmaya karşı çıkmaktan korkarız. Grevlere, mitinglere, direnişlere katılmaktan korkarız. Sendikalara, derneklere gitmekten, üye olmaktan korkarız. Patronu, müdürü, ustabaşını görünce telaşlanır, heyecanlanır ve korkuya kapılırız. Kapısının önüne gittiğimiz her türlü yöneticiden korkarız, odasındaki sandalyeye oturmaktan korkarız.

Toplantılarda konuşmaktan korkarız. Dilimiz, damağımız kurur, titrer ve doğru bildiğimizi söylemekten korkarız. İşten atılan, haksızlığa uğrayan işçiyi savunmaktan, onunla birlik olmaktan korkarız. Bağırılmaktan, itiraz etmekten, karşı durmaktan korkarız.

Fakat tüm bunlara rağmen korkunun ecele geçek-

ten faydası olmuyor. Korkumuz işten atılmamızın önüne geçmiyor. Emeklilik yaşı yükseltildi, sendikalaşma oranları düşürüldü, işsizlik arttı, ücretler düştü, sosyal haklar gasp edildi. Tüm bunlara karşı çıkmaktan korktuk. Hem de sadece beşimiz onumuz değil, yüz binlerimiz, milyonlarımız korktu.

Ama fabrikadan çıktığımızda çocuklarımızı, ailemizi, evimizi, canımızı korumaktan haklı olarak korkmuyoruz. Sevdiklerimizi korumak için cesuruz, mert ve kavgacıyız.

"Tavşan korktuğu için kaçmaz, kaçtığı için korkar" derler. Bizlerin yaşadığı korku da içimizden, doğamızdan veya doğuştan gelmez. Aslında birlik olmadığımız için korkarız. Birlik olmadığımızdan ve yan yana gelmediğimizden içimizde büyür türlü türlü korkular. Korkan insan akıllıca düşünemez, doğru yolu bulamaz, şaşırır, her işte elleri ayakları birbirine dolanır. Örneğin bir işçi işten atıldığında birleşsek hepimiz, kim kimden korkar? Peki, yürüsek üstüne üstüne haksızlıkların hep birlikte, kim durdurabilir bizi?

Kazanmak için cesareti, yenmek gerek korkularımızı. Tek başına yenilmez hiçbir korku, dağılmaz insanın yüreğinde en ufak korku tohumu. Birleşmek gerek cesaret kazanmak için, kavgaya girmek ve kazanmak için. Ellerimiz, kollarımız birbirine kenetlendiğinde bir kez, kaybolur koca korku dağları.

İnsanın korkusu yine insandandır. Bu korkuya son vermekse örgütlü insanın elindedir. ■

Kemer Sıkma Programlarına Tüm Dünyada Hayır!

Parasız Eğitim, Konut, Sağlık, Ulaşım!

İsrail'de gösteriler sürüyor

İsrail işçi-emekçileri son aylarda satın alma güçlerinin azalmasına, hayat pahalılığına ve ev kiralının tırmanmasına karşı sokaklara çıkıyor, kitlesel mitingler düzenliyor. 6 Ağustosta 230 bin kişinin sokaklara çıktığı İsrail'de, 3 Eylül günü de 430 bin kişi alanlara çıkarak toplumsal eşitsizliği ve adaletsizliği protesto etti. Nüfusu yaklaşık 8 milyon olan İsrail'de emekçilerin mitinglere katılım oranının artması aynı zamanda toplumsal huzursuzluğun iyice arttığının bir göstergesidir.

İsraili emekçiler şirketlerden ve zenginlerden alınan vergilerin arttırılmasını, KDV ve benzinden alınan vergilerin düşürülmesini talep ediyorlar. Sokağa çıkan kitleler, aynı zamanda hükümetin özelleştirme programını da protesto ediyorlar. Tel Aviv'de yapılan gösterilere genç yaşlı 300 bin dolayında insan katıldı. Kudüs'te ise 50 bin kişi toplandı. Hayfa'da bir araya gelen 40 bin kişi, Yahudi ve Müslümanların birlikte yaşadığı şehirde, hem geçim sıkıntısını hem de İsrail devletinin Filistin halkına karşı yaptığı zulmü protesto etti. 12 bin kişi Afula'da, 7 bin kişi Rosh Pina ve Qiryat Shemona'da eylemlere katıldı. Amerika'da yaşayan 300 İsraili de eylemcilere destek vermek için New York'ta gösteri yaptı. "New York'tan Tel Aviv'e ortak devrim" sloganını attılar.

Tel Aviv'de yapılan gösteride bir temsilci "Bugün, biz oyunun kurallarını değiştiriyoruz. Nohut ve fasulyeye dayalı yaşama son! Araplar ve Yahudiler omuz omuza, sosyal adalet ve barış için birlikte yürüyorlar. Gerçek budur. Halkların kardeşliğidir, birlikte yaşamaktır. Biz bunu gerçekleştirdik. Bibi [başbakan Netanyahu] evine git! Steinitz [maliye bakanı] git ve dönme! Atias [işkan bakanı] güle güle" dedi.

İsrail'de protestoları yaygınlaştırmak ve kalıcılaştırmak için çadır kentler de kurulmuş durumda. İsrail koluk güçleri bu çadırları söküp atmaya çalıştıkça, onların bu zalimliği karşısında eylemlere katılım daha bir artıyor.

Hükümet, eylemleri engellemek için elinden geleni yapıyor. Örneğin Ulaştırma Bakanlığı eylemin yapılmasını engellemek için demiryollarını tamirat gerekçesiyle kapatacaklarını açıkladı. Ancak Yüksek Mahkeme, Ulaştırma Bakanlığı aleyhinde bir karar alarak, bakanlığın bu girişimine engel oldu. Aksine Tel Aviv'e ulaşımı sağlamak üzere bakanlığın tren sayısını arttırmasını ve ek otobüs hizmetleri koymasını sağlayan bir karar aldı.

İsrail işçi ve emekçileri ekonomik ve sosyal taleplerini yükseltiyor, mücadele ediyorlar. Bu taleplerinin yanı sıra, Filistin halkına karşı yürütülen savaşın da bitmesini istiyorlar. Çünkü İsrail'de devlet bütçesinin büyük bir bölümü "milli savunma" adı altında orduya ve silaha ayrılıyor. Filistin halkıyla birleştirilen bir mücadele, İsrail egemenlerinin tüm saldırgan politikalarını ters yüz edecek, geri püskürtecek ve halkların kardeşliğini sağlayacaktır.

Şili'de parasız eğitim hakkı için işçiler ve öğrenciler eylemde

Şili'de yaklaşık üç aydır eğitimin özelleştirilmesine karşı yükselen protestolar devam ediyor. Öğrencilerin taleplerini destekleyen işçiler, 25 Ağustosta iki günlük grev yaptılar. İşçilerin ve öğrencilerin yaptığı eylemlere Şilili egemenlerin yanıtı sert oldu. Kitlesel tutuklamalara girişen Şili hükümeti, işçileri ve öğrencileri eylemlerden vazgeçirmeye çalışıyor. Ancak 14 yaşındaki Namuel Gutierrez Reinoso'nun polis tarafından göğsünden vurularak katledilmesine rağmen eylemler durmuyor. 1400 kişi gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı. Eylemcilere acımasızca saldıran polis aynı zamanda 18 yaşında bir genci de ağır bir biçimde yaraladı. Namuel'in ölümü üzerine ülke genelinde yas ilan edildi. Santiago'da ve diğer birçok şehirde polisin vahşi tavrını kınayan eylemler yapıldı.

İşçiler ve öğrenciler zenginlerden kesilen vergilerin ar-

tırılmasını talep ediyorlar. İşçiler ve öğrenciler parasız eğitim hakkını, sağlığa ayrılan bütçenin artırılmasını, emeklilik maaşının yükseltilmesini, sosyal hakların iyileştirilmesini istiyorlar. Öğrenci lideri Camila Vallejo “şimdi sistemin değiştirilmesinin zamanıdır. O zaman daha adil paylaşım ve bölüşüm yapılabilir. Tüm bu değişiklikler sağlık, ekonomi ve hayatın tüm nimetlerinden yararlanma anlamında eşitliği getirecektir. O zaman herkes eşit olacaktır” dedi.

İşçiler aynı zamanda Şili'nin en fazla gelir getiren kaynağı olan bakır madenlerinin de kamulaştırılmasını talep ediyorlar. Şili'nin bakır madenleri her yıl 40 milyar dolar değerinde üretim yapıyor. Öğrenciler bakır madenlerinin gelirinin bir bölümünün eğitim harcamalarına aktarılmasını talep ediyorlar. Ancak gözü doymayan patronlar ve hükümet kamu okullarını ve buralarda okuyan işçi çocuklarını para basan makine olarak görüyor, bu talepleri karşılamaya yanaşmıyor.

Şili'de öğrencilerin yaptığı eylemler hükümeti sallıyor. Milyarder bir işadamı olan cumhurbaşkanı Sebastian Pinera'nın halk desteği %26'ya düşmüş durumda. “Öğrenci lideri Camila'nın öldürülmesiyle protestolar biter” diyen Kültür Bakanı Tatiana Acuna ise koltuğundan oldu. Tüm bu eylemlerden sonra hükümet öğrenci kredi faizlerini %6,4'ten %2'ye indirdi. Ancak işçilerin ve öğrencilerin eylemleri sürüyor.

İtalya'da Grev

İtalya'da 6 Eylülde hükümetin yapacağı kesintilere karşı işçiler sokaklara çıktılar. 6 milyon üyesi olan CGIL (İtalya İşçi Sendikaları Genel Konfederasyonu) sendikasının çağrısıyla yapılan grevde ülke durma noktasına geldi. Hava, deniz ve kara trafiği durdu. Kamu alanları çalışmadı, üretim yapılmadı. İşçiler hükümetin yapacağı 45 milyar avroluk kesinti planının kendilerine yapılacak bir haksızlık olduğunu vurgulayarak bu planın geri çekilmesini istediler. CGIL greve katılan işçi sayısının 3 milyon olduğunu açıkladı.

CGIL sendikası başkanlarından Susana Camusso 45 milyar avroluk kesinti yerine daha adil bir uygulamanın getirilmesini talep ettiklerini açıkladı. Bu planın işçilerin üzerine daha fazla yük bindireceğini söyleyen Susana, “Biz haksız uygulamalara ve onların bu sorumsuz önlem

planlarına karşı grevdeyiz. Kamu işçilerinin sırtına daha fazla yük bindirmek istiyorlar. Biz tüm bunlara karşı grevdeyiz” dedi.

Demiryolu, karayolu ve denizyolu çalışanları büyük oranda greve katılırken hastane, posta ve banka çalışanları da alanda yerlerini aldılar. Aynı zamanda otomobil üreten Fiat işçileri de greve destek verdi. Berlusconi hükümeti 2013 yılına kadar bütçeye bir ayar çekmeleri gerektiğini, yoksa daha da kötüye gidecekleri masalını okuyor. Krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yıkmaya çalışıyor. İşçiler, vergi artışı sağlayacak ve emeklilik sistemini değiştirecek olan kemer sıkma önlemlerinin İtalya ekonomisini daha da kötüleştireceğini söylüyorlar. “Vergi vurgununu durdurun” ve “iş güvenliğini artırın” diyen işçiler, yeni planla birlikte işten atmaların daha da kolaylaştırılacağını söylüyorlar. Plan aynı zamanda kamu çalışanlarının ücretlerinin dondurulmasını, eğitim ve sağlık alanında kesintileri de beraberinde getiriyor.

Kemer sıkma planına karşı Roma, Torino, Napoli, Floransa, Milan ve diğer birçok şehirde gösteriler yapıldı. Ancak senato kesinti planını onayladı. Tıpkı Yunanistan'da ve diğer ülkelerde olduğu gibi İtalya'da da krizin faturası işçi ve emekçilerin sırtına yıkılıyor. İşçi sınıfı ise krizin faturasını ödemeyeceğini açıklayarak mücadele ediyor.

Çinli işçiler iç çamaşırı fabrikasında grevde

İç çamaşırı üreten ünlü Avrupa firması Triumph International'ın Çin'deki bir fabrikasında 1000'den fazla işçi, düşük ücretler ve ağırlaştırılan çalışma temposu nedeniyle 8 Eylülde greve gitti. İşçiler 250 yuan ücret artışı yapılmasını, vardiyalarda değişikliğe gidilmesini, çalışma performansı politikasının kaldırılmasını ve sosyal haklarının genişletilmesini istiyorlar. Yakın zamanda açıklanan yeni üretim politikasına göre, işçilerin 250 yuan (39 dolar) prim alabilmeleri için %40 daha fazla çalışmaları gerekiyor. Bu aynı zamanda bir işçinin 38 dakikada 40 parça iç çamaşırı dikmesi anlamına geliyor. İşçiler ayda 700 yuan ile ay sonunu güçlükle getirebildiklerini söylüyorlar. Aynı fabrikada Kasım 2009'da yaklaşık 3000 işçi ücret, prim ve tatil talepleriyle greve çıkmıştı. ■

İşçi Dayanışması'nı Neden Takip Etmeliyiz?

■ Bir matbaa işçisi

Arkadaşlar, ben yayınlandığı ilk günden beri *İşçi Dayanışması* bültenini düzenli okuyan bir işçiyim. *İşçi Dayanışması*, UID-DER'in aylık işçi bültenidir. Bülten üç yılı aşkın bir süredir düzenli olarak her ayın 15'inde çıkıyor. Bülteni çıkaranlar işçilerdir. Bültenin dağıtımını yapan, okurlarıyla buluşturan, bülten üzerine okurlarla sohbet edenler de yine işçilerdir. Tahmin ettiğiniz gibi bültenin okurları grev ve direnişlerdeki işçiler, sendikali-sendikasıız işçiler, işçi örgütlerine üye işçiler ve işsizlerdir. Bültenin son sayısını okuyan bir grevci işçinin şu sözleri bence bülten hakkında sizlere de önemli bir fikir verecektir: **“elimde olsa bu bültenden milyonlarca basar ve bütün işçilere dağıtırdım”**.

İşçi Dayanışması'na sağlam bir haber akışını sağlayanlar, işçi muhabirleridir. İşçi muhabirleri, örneğin yaşadığı ildeki, çalıştığı sanayi sitesindeki eylemleri, grev ve direnişleri, iş kazalarını, işten atmaları kısacası işçilerin yaşadığı mücadeleleri habere dönüştürerek bültene yollamaktadırlar. Bültende, birçok fabrikadan okuduğum işçi mektupları da gösteriyor ki şimdiden çeşitli fabrikalarda doğal işçi muhabirleri *İşçi Dayanışması*'na katkı sunmaktadırlar. İşçi arkadaşlarımızın başından geçen olayları habere dönüştürerek, diğer işçi kardeşlerine ulaştırması bence çok önemlidir. Fabrikalarda yaşadıklarımızın kâğıda geçirilmesi, unutturulmaması, işçi basını yoluyla duyurulması ve böylece o fabrikada çalışmayan diğer işçilerin de yaşananlardan haberdar edilmesi oldukça önemlidir. Aslında hepimiz fabrikada yaşadığımız sorunları habere dönüştürerek *İşçi Dayanışması*'na yollamalıyız.

Arkadaşlar, *İşçi Dayanışması* bülteni, yayınladığı haberlerde, işçi mektuplarında veya diğer yazılarında tarafsızlık maskesi takmıyor. İşçi ile patron arasında yaşanan ne tür olay varsa hatta işçi ile hükümet arasında yaşanan ne tür olay varsa, daima işçinin tarafında olduğunu çok net belirtiyor. Çünkü sınıfların, sömürenin ve sömürülenin olduğu yerde tarafsızlık olmaz. İşçiler kendi çıkarları için, patronlar da kârları için mücadele verirler. *İşçi Dayanışması* olayları işçi sınıfının penceresinden yorumlayarak, okurlarına yeni bilgiler ve bakış açısı kazandırıyor. Böylece kimin haklı kimin haksız olduğunu da yanlış düşmeden anlamış oluyoruz. Kimi olaylarda kafası karışan işçilerin, bülteni okuduktan sonra işin doğ-

rusunu kavradıklarına bizzat şahit oldum.

Sayfalarında yer alan yazılar işçinin diliyle, sade, anlaşılır ve akılda kalıcı şekilde yazılıyor. Deneyimlerimizi, haklarımızı, kazanımlarımızı bizlere anlatan *İşçi Dayanışması* bülteni biz işçilere moral vermektedir. Okuma tembelliğimizi kırmakta, sınıfımıza dair sağlam bilgiler edinmemizi kolaylaştırmaktadır. Bizleri hem okumaya hem de yazmaya teşvik etmektedir.

Bültenin önemli işlevlerinden biri de okuyucuları olan işçileri daima patronlara karşı mücadeleye çağırmasıdır. İşçilerin dini, dili, ırkı ve cinsiyeti ne olursa olsun dayanışma ve birlik içinde hareket etmesini salık vermesidir. *İşçi Dayanışması*, bizleri işçi kardeşlerimizin mücadelelerine katkı yapmaya davet etmektedir. Bir yandan bizlere çıkarlarımızın neler olduğunu göstermekte öbür yandan mücadeleyle haklarımızı kazanacağımıza vurgu yapmaktadır.

Genelde işçi arkadaşlarımız patronların gazetelerini okumaktadırlar. Bu gazeteler ile karşılaştığımızda *İşçi Dayanışması*'nı okumak her yönden çok daha faydalıdır. Örneğin, patron gazetelerinin sayfalarını karıştırdığımızda işçiler ve onların sorunları yokmuş gibi bir izlenim ediniriz. Patronlar ve hükümet toplumun sorunlarını çözmek için seferber olmuş havası yaratırlar. Bizlere düşen de siyasete karışmamak ve çalışmaktır! Onlar böyle olmasını isterler. Onlar çıkarlarımızı unutmamızı öğütlerler. Ama *İşçi Dayanışması*, işçileri uyutmak, oyalamak, sakinleştirmek, acılarını dindirmek veya teselli etmek üzere çıkmıyor. Bize moral veriyor ve güç katıyor. Fabrikada işçilerin ortak, anlaşılır bir dille konuşmasına yardımcı oluyor. Yaşadığımız zorluklar karşısında sızlanmak veya teslim olmak değil, örgütlenmek ve mücadele etmek gerektiğini canlı örneklerle gösteriyor.

Bülteni okuyan kişi derhal iki seçenek karşısında kaldığını kavıyor: Olaylara ya patronların ya da işçilerin gözüyle bakmak!

Benim gibi bir işçi olan sizlere, neden *İşçi Dayanışması* bültenini okuduğumu az çok anlatmak istedim. Sizlerin de her ay düzenli olarak *İşçi Dayanışması* bültenini takip etmenizi, yani hem okumanızı hem de haber yazmanızı öneriyorum. Çünkü bizlerin bu dünyada işçi olarak yediğimiz içtiğimiz nasıl birse, okuduğumuz ve yazdığımızın da bir olması gerekiyor. Patronların gazetelerine kanmayalım, işten dönerken serviste, evde, arkadaşlar arasında mutlaka *İşçi Dayanışması*'nı okuyalım, okutalım. ■

Kargo İşçilerinin Sorunları

■ Kargo sektöründen bir işçi

Merhaba arkadaşlar. Ben kargo sektöründe çalışan bir işçiyim. Bizim sektörde de durumlar diğerlerinden farklı değil aslında. Meselâ şubelerde mesai saati kavramı yok olmuş sanki. İşin ne zaman biterse o zaman gidersin evine. Tabii ki sabah saat 8’de işinin başında olmalısın. Gece yaralarına kadar çalışmış olman kimin umurunda... Müşteri temsilcileri, bir taraftan şubeye gelen müşterinin kargosunu kayıt etmeye çalışırken, diğer taraftan telefondaki müşterinin derdini anlamaya çalışır. Birini bekletse hemen homurdanmalar başlar. Sorun sanki az işçi ile çok iş isteyen patron değil de bizim performansımızın düşüklüğümüz gibi gösterilir. Daha özverili çalışması gerektiği safsatalarıyla “durum bu, kabul etmek zorundasın kardeşim” derler özetle. Bir de kuryeler vardır kargoları araçlara yükleyen-indiren, yaz kış dışarıda sürekli dağıtım yapan. Müşteriyle yüz yüze geldiği için kendisine özen göstermesi gerektiği söylenir, ama aynı zamanda hamallık yapan bir işçi kendine ne kadar özen gösterebilir ki?

Aktarma merkezlerinde ise durum daha da karışıktır. Buralarda 24 saat çalışma vardır. Şubeden çıkan kargolar aktarma merkezine gelir ve gideceği yere göre araçlara yüklenir. Burada çalışan işçilerin çoğunluğu araçlara yükleme işçisidir. Yeri gelir 50 kg ağırlığında bir koliyi tek başına kaldırırlar. Zaten yükleme işçilerinin çoğunda ya bel fitiği ya da kas zedelenmesi hastalığı vardır. Ömür boyu çekecekleri hastalıkların tohum-

ları genç yaşta atılır buralarda. İş güvenliği önlemleri alınması, işi yavaşlatacağı gerekçesiyle kimseyi ilgilen-dirmez. Önlem almak yerine patron, işi daha hızlı nasıl yaptırırım derdindedir.

Şubelerle aktarma merkezlerinin ortak özellikleri vardır. Fazla mesai ücretleri ödenmez, ama bordroda ödeniyormuş gibi gösterilir. Maaşlar geç ödenir, iş güvenliği önlemleri burada da alınmaz. Bu koşullar nedeniyle de işçilerde sürekli kaçıp gitme isteği doğar. Genelde genç işçiler “geçici” olarak başlarlar kargoculuğa. Patronun da işine gelir bu durum aslında; uzun süreli çalışmayı düşünmeyen işçi hakkını aramak için mücadele etmeyi de düşünmez çünkü. Ama bir de bakmış ki yıllar geçmiş ve hâlâ aynı yerde bel ağrısıyla beraber çalışmaktadır.

Kargo sektöründe, işçilerin Türkiye’nin her yerinde dağıtım olarak çalışıyor olmaları örgütlenmelerinin önünde en büyük engellerden biridir. Ama bilinçli ve mücadeleci işçilerin bulunduğu her yerde olduğu gibi kargoda da örgütlenmek imkânsız değildir. Meselâ UPS işçileri 2009 yılında sendikalaşma mücadelesi vererek 9 aydan fazla direndiler. Neticesinde de çok daha iyi çalışma koşullarıyla birlikte sendikalı olarak yeniden işlerinin başına geçtiler. Bu da bize gösteriyor ki işçiler haklarını aradığında, birlik ve dayanışmanın içinde olduklarında koşullar ne kadar zorlayıcı olsa da engel değildir. Yeter ki kendi gücümüze güvenelim ve örgütlenelim. ■

Ne İşin Var?

■ İMES’ten bir grup işçi

Fazla mesailer, normal mesai saatleri dışına eklenen ama yaşamımızın bütününe fabrikada geçirmemize neden olan, patronun daha çok kâr elde etme aracıdır. Zaten günümüzün on veya on iki saatini fabrika çalışarak geçirdiğimiz bir düzende, bir de karşımıza fazla mesailer çıkıyor. Buna mecbur bırakılıyoruz çünkü aldığımız ücret asgari ücret ve bu asgari ücretle geçinmek mümkün değil. Önümüze sunulan alternatif fazla mesailer oluyor. Bu nedenle işçiler ne evde çocuğunu görebiliyor ne de çalışmak dışında kendisine ve eşine zaman ayırabiliyor.

İşçi kardeşlerimizin ve bizim de başımızda olan ortak bir diğer problem, patronun daha çok kâr elde etmek için tuttuğu ve adına müdür, şef, ustabaşı dediğimiz kişiler. Her gün gelip tepemizde bize sormadan mesaiye kalacağımızı söylüyorlar. “Kalamam” desek kopuyor kıyamet ve hemen sorular başlıyor:

İşçi: Bu akşam mesaiye kalamayacağım.

Ustabaşı: Hayır, kalacaksın, nasıl kalmazsın?

İşçi: İşim var, gidip halletmem gerekiyor.

Ustabaşı: Niye, ne işin var? Başka zaman halledersin!

Sanki çalışmaktan fırsat bulabiliyoruz da! Peki, usta-başlarının üstüne vazife midir bizim ne işimiz olduğunu sorup soruşturmak? Biz her yaptığımız, her gittiğimiz yeri onlara rapor etmek veya hesap vermek zorunda mıyız? İllaki izin almak için etrafımızdan birini “öldürmek” zorunda mı kalacağız? Çünkü bu tarz sıkıntılar olmadan izin verilmiyor, işten önemli ne işin olabilir deniliyor.

Peki, kardeşler çözüm nedir? Çözüm yolu işçi bilincine sahip olmaktan, haklarını bilmekten, yasal çerçevede haftalık 45 saatlik çalışma saatimiz olduğunu bilmekten ve mücadeleden geçiyor. Yılda 270 saatten çok fazla mesai yasaktır. Ama biz bu haklarımızı bilmediğimizden dolayı ses çıkartamıyoruz. Patronlar da bu durumun farkında oldukları için işçileri istediği kadar çalıştırıyorlar. İşçiler biraz daha fazla ücret alabilmek için mecburen mesaiye kalmak zorunda kalıyor. Ama haklarını bilen, bu bilince sahip olan işçiler bunun da üstesinden gelebilir. İşyerimizdeki diğer işçi kardeşlerimizle bir araya gelerek, onları da yanımıza alarak, konuşup anlatarak, ortak bilinç ve örgütlülükle hareket edersek fazladan mesailere kalmadan da iyi bir ücret alabiliriz. ■

Öfkemizi Mücadeleye Dönüştürelim!

■ Sincan Organize'den UID-DER'li bir işçi

Patronların saldırıları devam ediyor. Benim çalıştığım Sincan Organize Sanayi Bölgesinde faaliyet gösteren fabrikada da "kaizen" sistemini yerleştirerek başlattıkları saldırılar devam ediyor. Bu sefer de maaşları geciktirerek yarım maaş düzenine geçtiler. Başka fabrikalarda bu dediklerim bizim fabrikaya gelmeden önce uygulanıyor olabilir, zaten patronlar örgütlü bir şekilde hareket ettikleri için her tür baskıda, zulümde ortak karar veriyorlar.

Geçen ay maaşlarımızı ikişer hafta süreyle yarım vererek aradaki boşluktan kazandıkları kârla iki adet 300 bin liralık pres makinesi aldılar. İşçileri tamamen mağdur duruma düşürerek. Bir de utanmadan "çoluk çocuğunuz bu fabrikada çalışacak" diyerek nutuk atıyorlar. İşçiler bu

duruma çok sinirlendiler. Ama yapabilecek bir şey yoktu. Çünkü içlerindeki korkuyu yenemedikten sonra isyanlarımız sadece lafta kalıyor.

Evet arkadaşlar isyanlarımız lafta kalıyor. İşten atılma korkusu, şu ya da bu, eninde sonunda patronlar biz işçileri her türlü bahaneyle işten çıkarmıyorlar mı? O zaman bu korku neden? Çocuklarımıza, ailemize daha iyi bir gelecek bıraksak, bizden sonraki kuşak bizim çektiğimiz sefaleti çekmese olmaz mı? Bizden sonra gelen kuşağın bu sefaleti çekmemesi için de patronlara işçilerin gerçek gücünü göstermek şart. Bunun yolu da örgütlenip patronlara karşı mücadele etmektir. Güzel günleri, güneşli günleri görmek için de örgütlenelim ve mücadele edelim. ■

Henüz 16'sında! Sabahın Saat 5'inde!

■ Tuzla'dan bir işçi

Daha 16 yaşında, bıyıkları yeni terlemiş bir lise öğrencisi olan Siddık Ordu sağ kolunu "iş kazasında" kaybetti. Siddık Ordu, Adıyamanlı ama ailesiyle birlikte Antalya'ya göç etmişler. Babası inşaat işlerinde çalışıyor. Sigorta hak getire, ne gezer! Annesi ve 19 yaşında olan ablası çamaşırhanede çalışıyor. İkisi de günde en az 12 saat çalışıyor. Ordu'nun ailesi 7 kişi. Ailede 3 kişi çalışıyor ama aldıkları ücret ailenin geçinmesine yetmiyor. Siddık, okullar tatil olunca hem aileye bir katkısı olsun hem de okul harçlığı çıksın diye annesi ve ablası gibi başka bir çamaşırhanede ütücü olarak işe girdi. Bu çamaşırhanede işçiler günde 12-14 saat çalıştırılıyor. Çamaşırhane müdürü Siddık'ı çamaşır yıkama bölümüne geçirdi. Oradaki çamaşır makineleri sanayi tipi kocaman makinelerdi. Siddık, annesi ve ablasından bu makinelerin çok tehlikeli olduğunu duymuştu. Ağır iş koşullarına dayanamadı, bu yüzden işten çıktı. Müdür Siddık'ı

arayarak daha önce yaptığı ütü işinde çalıştıracağını söyledi. Siddık kabul etti ve tekrar işe başladı.

Aynı müdür birkaç gün sonra Siddık'ı yine çamaşırhane bölümüne verdi. Siddık gece vardiyasında sabah saat beş sularında makineden çamaşır çıkarırken kolunu makineye kaptırdı. Sağ kolu dirseğinden koptu. Hastaneye götürüldü. Ama geç kalındığı için yapılan ameliyat başarısız oldu. İşyeri müdürü Siddık'a hastanede acılar içindeyken, **"Soran olursa, ben bu işyerinde çalışmıyorum, bir arkadaşımın yanına gelmişim dersin"** diye tembihledi. Siddık da hastane polisine müdürün söylediklerini söyledi. Hastane polisi saat sabahın beşinde işyerinde kolu kopan çocuğa, "sabah saat beşte ne arkadaş ziyareti, korkma gerçekleri söyle!" demedi nedense! Devletin hastanesi ve polisi kolu kopan ve hayatı karartılan çocuğun değil, onun kolunu koparan patronun yanında yer aldılar. İşyeri Siddık'ın SGK girişini bile yapmamıştı. Siddık'ın sigortası kolu koptuktan sonra yapıldı. Siddık'ın artık bir kolu yok. Sabahlara kadar çalışmak zorunda olanlardan biri daha Türkiye'de sayısı 8,5 milyonu geçen "sakatlara" eklenmiş oldu.

Siddık'ın kolunu koparan, her gün yüzlerce işçinin elini-kolunu, parmağını, bacağına koparan, patronların zenginliği uğruna geçirdiğimiz uzun ve bıktırıcı iş saatleridir. Gerekli tedbirleri almayan, işçileri kayıt dışı, geçgündüz demeden düşük ücretlere çalıştıran patronlardır. Gerekli tedbirler alınsaydı Siddık'ın kolu koparmıydı? İşçilerin can güvenliği dikkate alınsa her gün binlerce iş kazası olur mu? Elbette ki olmazdı! İşçi sağlığını ve güvenliğini patronların insafına bırakırsak her gün yeniden kolu kopmuş, başı ezilmiş, yanmış, ölmüş Siddıklar göreceğiz. Sıranın hepimizde olduğunu, Siddık'ın kolunun kendi kolumuz olduğunu artık görmeliyiz. Yani örgütlenmeliyiz. Gözü kârdan başka bir şey görmeyen bu sömürücülere karşı birleşmekten, mücadele etmekten ve örgütlenmekten gayri çıkar bir yolumuz yok! ■

Siddık Ordu

Taşeronun Getirdiği Kaygı

■ Gebze'den Petrol-İş üyesi bir işçi

Bir insan neden umutsuzluğa düşer sizce? Beni bu soruyu sormaya iten asıl sebep, çalıştığım fabrikada son günlerde yaşadıklarımız gelişmelerdir. Ben Petrol-İş üyesi bir işçiyim. Ve sendikalı olarak çalışmamızın ilk yılındayız. Çalıştığım fabrikada sağlık ürünleri üretiyoruz.

Son günlerde fabrikanın paketleme bölümünde çalışan işçi arkadaşlarımızın yerleri değişti. Bazı arkadaşlarımız ise Tuzla'da bulunan diğer fabrikaya gönderildi. Birden bire yaşanan bu gelişmeler hepimizde bir tedirginliğe neden oldu. Bütün işçi arkadaşların kafasında bir sürü soru işareti var. Söylentiler kulaktan kulağa (belki de abartılarak) yayılıyor. Fabrikamızda depo bölümü daha önce taşeron bir firmanın işletmesine verilmiş ve birçok arkadaş bu yüzden işten çıkmak zorunda kalmıştı. Sendikamızın gelmesiyle birlikte taşeron firma depo bölümünden çıktı. Taşeron firma çıktı çıkmasına, ama korkusu yüreklerimizden bir türlü çıka-

madı. Fabrikadaki son yer değişiklikleriyle birlikte deponun tekrardan taşeron bir firmaya verileceği söylenmeye başlandı. Haliyle bu durumu depo bölümünde çalışan işçi arkadaşlar başta olmak üzere genel olarak sıkıntıya neden oldu. Kısacası sıkıntılı günler yine bizleri bekliyor.

Bu sıkıntıları aşmanın yolu birbirimize daha fazla sarılmaktan geçiyor. Belki çoğu işçi arkadaşım sendikalı olmanın yeterli olacağını düşünüyordur. Ama inanın öyle değil. Ve bunun en büyük suçluları da yine biz işçileriz. Evet, biz Petrol-İş'e üye işçileriz, ama çoğumuzun üyeliği, üyelik formuna attığımız imzadan ibaret. Yalnızca bir imzayla örgütlü olunabilseydi keşke. Örgütlülük kâğıt üzerinde olmamalı. Taşeron saldırısı başta olmak üzere, diğer tüm saldırıları geri püskürtmek ve yeni haklar elde etmek için örgütlülüğümüzü daha fazla güçlendirmeliyiz. ■

Siz Hiç Patronla Pazarlık Yaptınız mı?

■ Aydınlı'dan bir tekstil işçisi

Bugün biz işçilerin çalışma koşulları belli. Aybaşını borca girmeden getirebilmek için bir yerlerden kısmak zorunda kalıyoruz. İhtiyaçlarımızı karşılamaya çalışırken de önce üç kez düşünür, en ucuzunu alırız. Onu da uzun uzun pazarlık yapar öyle alırız. Ne kadar ucuza alırsak o kadar iyi, çünkü artan parayla başka bir ihtiyacımızı daha karşılamayı düşünürüz. Sırf fırın ekmeğinden biraz daha ucuz diye, halk ekmek kuyruklarında saatlerce bekliyoruz. Kışlık elbiselerimizi yazın, yazlık elbiselerimizi kışın sezon sonu indirimlerinden almaya çalışıyoruz. Her seferinde en temel ihtiyaçlarımızdan kısıyoruz.

Ama iş emeğimize geldiğinde hiç pazarlık yapmadan asgari ücrete patronlara satıyoruz. Birçok işçi arkadaşımız iş başvurusuna gittiğinde, alacağı ücreti bile sormuyor. Çünkü derdimiz sadece iş bulmaktır. Dışarıda bir işsizler ordusu var. Yeter ki iş olsun da ne olursa olsun fark etmez diyoruz. Masaya oturup emeğimizin gerçek karşılığını isteyemiyoruz. Çünkü örgütsüzlüğümüzden faydalanan patronlar asgari ücreti bize dayatıyorlar.

“Sen çalışmazsan çalışacak çok” diyerek bizi asgari ücrete mahkûm hale getiriyorlar. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de uzun saatler çalıştırılıyor. Hayatımızı sadece iş ve ev arasına sıkıştırıyorlar. İçinde yaşadığımız dünyanın güzelliklerinden mahrum bir şekilde yaşıyoruz. Dünyanın bütün güzelliklerini biz işçiler var ediyoruz, ama bu güzellikleri biz yaşayacağımıza bizim yerimize bir avuç patron sürüsü yaşıyor.

Bu koşullara artık yeter diyelim. En ufak bir alışverişte yaptığımız gibi, bir pazarlık da patronla yapalım. Emeğimizi bu kadar ucuza satmayalım. Bunu başarabilmek için bile birlik olmak zorundayız. Örgütlenelim, işçi sınıfının birleşince ne kadar güçlü olduğunu görelim. Bizler tek başımıza patronlarla başa çıkamayız. Tek başımıza kaldığımız sürece patronun dayatmalarına boyun eğmek zorunda kalırız. Ama örgütlü, emeğine sahip çıkan işçiler patronun dayatmalarını değil, kendi istediklerini patrona kabul ettirir. İşyerlerinde örgütlenelim, sendikalı olalım, patronların bizi arsızca sömürmesine izin vermeyelim. ■

ABD emperyalizmi 1945'te Japonya'nın iki kentine atom bombası attı, Nagazaki ve Hiroşima yerle bir olurken, yüz binlerce insan feci bir şekilde öldü. Atom bombasından çevreye yayılan radyasyon kanser gibi ölümcül hastalıklara yol açtı. Ancak nükleer silahların üretilmesi ve nükleer santrallerin kurulması durmadı. Japonya'da yaşanan deprem ve tsunami sonucunda patlayan nükleer santraller, Çernobil'den sonra bir kez daha ölüm kumaya başladı. Son olarak Fransa'da nükleer bir santralde patlama meydana geldi. Nükleer ölüme dur demek için Japon işçiler bir imza kampanyası başlattılar. Tüm nükleer santrallerin kapatılması için başlatılan bu kampanyayı Türkiye'de ise derneğimiz UID-DER yürütüyor. Aşağıdaki şiiri Nâzım Hikmet, nükleersiz bir dünya kampanyası için yazmış, Hiroşimalı ve Nagazakili çocuklara adamıştı. Bu anlamlı şiiri sayfa-larımıza taşıyarak, tüm emekçi kardeşlerimizi nükleer santraller karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Kız Çocuğu

Kapıları çalan benim
kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölümler.

Hiroşima'da öleli
oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım,
büyümez ölü çocuklar.

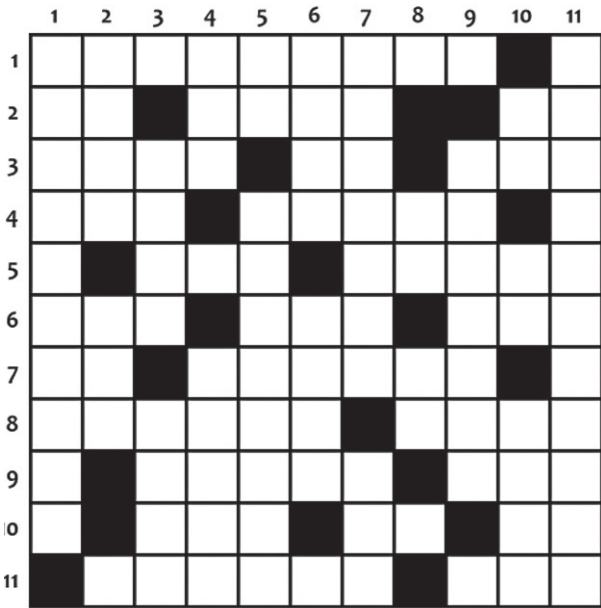
Saçlarım tutuştu önce,
gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim,
külüm havaya savruldu.

Benim sizden kendim için
hiçbir şey istediğim yok.
Şeker bile yiyemez ki
kâat gibi yanan çocuk.

Çalıyorum kapınızı,
teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin
şeker de yiyebilsinler.

Nâzım Hikmet Ran

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. AKP'nin patronlar lehine gasp etmek istediği hakkımız, kıdem ...
2. Ütmenin emir kipi. Kurbanlık, nezir. Bir bağlaç.
3. Hayvanları yedirip içirme. Eski dilde su.Yerkabuğu kırığı
4. Bir göz rengi. Boşa gitme, ziyan olma.
5. Yapma,etme. Belirti.

6. Apartman dairesi. Boyun eğen. Futbolda kazanılan sayı.
7. Şan, şöhret. 12 Eylül 1980 darbesiyle kurulan baskıcı rejim.
8. İlave, ek. Kesin.
9. Üçüncü kişi zamiri. Gece kıyafeti. Afrika'da bir nehir.
10. Vücut sıvısı. Kalsiyum elementinin simgesi. Bir nota.
11. Özgürlükten yoksun bırakılan, alınıp satılabilen, her konuda efendisinin isteklerine bağlı bulunan genç kadın. Su baskını.

Yukardan Aşağıya

1. Verem.
2. Kırılmış kemiklerin düzgün sarılabilmesi için kullanılan türü destek. Esas, temel.
3. Bir öykü yazarımız,... Faik Abasıyanık. Yanlış.
4. Şirket ve ülkelerin taraf oldukları Çok Taraflı Yatırım Anlaşması. Sıkıştırılmış bitki tellerinden yapılmış mukavva, elyaf.
5. İşçi Dayanışması'nın kısaltılmışı. Japonlara özgü intihar türü.
6. Mektup. Yaşa'nın tersi.
7. Yüksekokul. Kraliçe.
8. İlaç, merhem. Zeki'nin ünsüzleri.
9. Tanıtım filmi.
10. Rusça'da evet. Krom'un ortası. İzmir'in bir ilçesi.
11. 12 Eylül rejimini trajikomik bir dille anlatan Sırrı Süreyya Önder'in filmi.

Geçen Ayın Çözümü

İşyerlerinde Ne İmzaladığınızı Biliyor musunuz?

İşçi sınıfının örgütsüz oluşu patronların saldırılarını daha ileri boyutlara taşıyor. Patronlar üretimi arttırmak ve işçileri daha çok sömürmek için hiçbir kural tanımıyorlar. “İşinize gelirse” diyen patronlar sınıfı kendi orman kanunlarını işçilere dayatıyorlar.

Son dönemde patronların keyfi uygulamaları giderek yaygınlaşıyor. Örneğin daha işe alınmadan işçiden, hiçbir alacağının olmadığı, işten kendi isteğiyle ayrıldığı ve tazminatını istemediğini beyan eden bir kâğıdı imzalaması isteniyor. Bu durum giderek yaygın bir hal almaya başladı. Kimi zaman da işe başlarken boş borç senetlerinin altına imza attırıyorlar. Olur ya çalışırken işyerine bir zarar getirirsek, daha baştan bu zararı bizden tazmin etmek istiyorlar. Binlerce işçi, işsiz kalmaktansa imzalamayı tercih etmek zorunda kalıyor. İş alındıktan sonra yıllarca çalışıyor, patronu sırtımızda taşıyoruz ama günün birinde işten atılıyor. Patronun istediği kâğıtları imzalayan işçiler, ücretlerini, mesai paralarını, tazminatlarını bırakıp gidiyor.

Bazı patronlar da yasalara uygun davranıyor görünüyor ama yine kendi bildiklerini okuyorlar. Yasal olarak belirlenen asgari ücretin altında işçi çalıştıran patronlar, işçilerin asgari ücretini tam ve usulüne uygun olarak bankaya yatırıyor. Ancak ay sonu geldiğinde maaşlarını çeken işçilerden bu paranın bir kısmını geri alıyor. İşçilere asgari ücret değil daha düşük maaş ödüyor. Aynı uygulamayı SGK primleri konusunda da yapıyorlar. Patronun ödemesi gereken sigorta primi, yatırılıyor ama yatırılan bu tutar daha sonra işçinin maaşından kesiliyor. Hepimiz biliyoruz ki asgari ücret altında işçi çalıştırmak yasal değildir. Benzer şekilde sigortasız işçi çalıştırmak da suçtur.

Patronların örgütsüzlüğümüzü fırsata çevirdikleri saldırılar

Patronların örgütsüzlüğümüzü fırsata çevirdikleri saldırılar

yalnızca bunlarla sınırlı değil. Ağır ve tehlikeli işkollarında yaşanan iş kazalarının, ölümlerin nedeni de daha baştan işçiye fatura ediliyor. Örneğin, binlerce işçinin iş kazalarında hayatını kaybettiği tersanelerde patronlar işçilere şöyle bir kâğıt imzalattıyor: “Tersane sınırları içerisinde uymakla yükümlü olduğum İş Güvenliği Talimatı’nı okuyup anladığımı, kabul ettiğimi, işveren tarafından şahsıma verilen aşağıdaki koruyucu malzemeleri sağlam aldığımı, işyerinde ve iş esnasında devamlı kullanacağımı beyan ederim. Ayak parmaklarımı ve topuğumu koruyan çelik korumalı iş ayakkabısını kendim sağlayacağımı, koruyucu malzemeleri kullanmamam halinde meydana gelecek olan kazalardan tamamen kendimin sorumlu olacağımı kabul ederim. Alt işveren ve üst işveren yetkililerini sorumlu tutmayacağımı, maddi-manevi tazminat davası açmayacağımı, bu yazıyı baskı altında kalmaksızın kendi iradem ile kabul ederek imzaladığımı beyan ederim.” Böylece daha en baştan, patronun iş güvenliği önlemi olmadığı için gerçekleşen iş kazalarından işçi sorumlu tutuluyor. Gerekli malzemeler verilmemesine rağmen verilmiş gibi gösteriliyor. İşçi bunları istediğinde rest çekiliyor ve işten atılmakla tehdit ediliyor. Bu durumda çalışmak zorunda kalan işçiler, göz göre göre iş kazalarında ya sakat kalıyor ya da canlarından oluyorlar.

Patronların dayattıkları bu tür sözleşmeler ya da boş kâğıtlar “işsiz kalmaktansa çalışırım” deyip imzalanmak zorunda kalınıyor. Ama bir de şunu düşünelim, zaten patronların bu tür dayatmaları biz hakkımıza sahip çıkmadığımız, elimizden alınan hakkımızın hesabını sormadığımız için ortaya çıkmadı mı? Biz sustukça, yapılanları kabullendikçe patronlar daha çok saldırıyla karşımıza çıkmadı mı? İşyerlerinde saatlerce durmadan çalıştırarak sömürdükleri yetmezmiş gibi bir de utanmadan bizden haklarımızdan vazgeçmemizi istiyorlar.

Patronların bu türden hilelerini, haksızlıklarını iş müfettişleri, devlet ve hatta bürokrat sendikacılar da biliyor. Ama hepsi üç maymunu oynuyor. Duymadım, görmedim, bilmiyorum... Onlara kalırsa ya halimize şükredeceğiz ya da elden bir şey gelmez deyip katlanacağız. Sistemin çarklarını oluşturan bu kesimlerden işçiler için bir şey yapmalarını beklememek gerekiyor. Bu duruma son verecek olan ancak ve ancak biz işçileriz. Örgütsüz olduğumuz için susuyoruz. Patronlar sesini çıkarmayan, boyun eğen, her şeye “tamam” diyen korkak insanlar olmamızı istiyorlar. Bizler susmayaalım, çalıştığımız işyerlerinde işçi arkadaşlarımızla bir araya gelelim. Patronların keyfi uygulamalarını, kuralsızlıklarını ortadan kaldırmak için hep birlikte mücadele edelim. ■

UİD-DER'in Faaliyetleri Bütün Coşkusu ve Disipliniyle Sürüyor

Derneğimizin yürüttüğü faaliyetler bütün coşkusu ve disipliniyle sürüyor. Yaz boyunca yaz sineması kapsamında işçilerin sorunlarını ele alan film gösterimleri yaptık. Eylül ayına da Beynelmilel filmi göstererek girdik. Film, 12 Eylül 1980 darbesini trajikomik bir dille anlatıyor. Nükleer santrallerin kapatılması için başlattığımız kampanya, 12 Eylül darbecilerinden hesap sorulması için yapılan miting çalışmasıyla devam etti. Temsilciliklerimizde 12 Eylül darbesinin işçi sınıfının örgütlülüğünü nasıl dağıttığı, işçilerin mücadelesinin önüne nasıl geçtiği ve darbecilerden neden hesap sormak gerektiği üzerine bir seminer yaptık. Fabrika önlerinde, duraklarda ve işçi mahallelerinde 12 Eylül'ün asıl mağduru olan işçilere bildirimler dağıttık ve mitinge çağrı yaptık. 11 Eylülde ise, çeşitli bölgelerden, işyerlerinden ve mahallelerden gelen işçi kardeşlerimizle birlikte, işçi sınıfının disiplinine yakışır bir şekilde miting alanında yerimizi aldık.

Japonya'da yaşanan deprem ve tsunami sonrasında patronlar sınıfının ve onların hükümetlerinin onca övdüğü nükleer santraller patladı. Santrallerden sızan radyasyon havaya ve tüm yiyeceklere karışarak insanlığı tehdit etmeye başladı. Onlarca Japon işçi, nükleer santrallerin kapatılması sırasında öldü. Çernobil'den sonra Japonya'da patlak veren nükleer santral kazası son olmayacaktır. Nitekim Fransa'da meydana gelen patlama bunun açık bir kanıtı. Nükleer santrallerin kapatılması için Japon işçi sendikaları, Tüm Nükleer Santraller Derhal Kapatılsın şiarıyla bir imza kampanyası başlatmış bulunuyor. Türkiye'de ise bu kampanyayı derneğimiz UİD-DER yürütüyor. Bu kapsamda birçok kentte ve İstanbul'un çeşitli bölgelerinde stantlar kurarak, fabrikalara, işçi evlerine, kahvelere, çevre örgütlerine ve sendikalara giderek imza topluyoruz. Gittiğimiz her yerde nükleer santrallerin insanlık için nasıl bir felaket olduğunu anlatıyoruz.

Şu ana kadar binlerce insan imza verdi. İnsanların önemli bir kısmı kendiliğinden gelip imza veriyor. Ama korkanlar, milliyetçi temelde karşı çıkanlar ya da umutsuz olanlar da yok değil. Meselâ kimi emekçi kardeşleri-

miz "neden nükleer santrallere karşı çıkıyorsunuz, Türkiye'nin buna ihtiyacı var, ülkemizin gelişmesini istemiyor musunuz?" diye itiraz ediyor. Biz de bu kampanyanın uluslararası bir kampanya olduğunu, tüm devletlere aynı çağrının yapıldığını, nükleer santrallerin insanlığın düşmanı olduğunu, insanlığa yararlı alternatif enerji kaynakları bulunduğunu, ama çok kârlı olmadığı için patronların ve devletlerin buralara yatırım yapmadığını anlatıyoruz. Nükleer santrallerin kustuğu ölümün dünyadaki tüm insanları tehdit ettiğine, Türk, Alman, Rus diye ayırmadığına dikkat çekiyoruz.

Kimi işçi kardeşlerimiz de "bir imzadan ne olacak ki, imza toplamakla nükleer santrallerin kapatılacağına inanıyor musunuz?" diye soruyorlar. Biz de "bir imza vermekle keşke nükleer santraller kapatılsaydı" diyerek şunları anlatıyoruz: Bir imzayla nükleer santraller kapatılmayacak, ama bu kampanya sayesinde ne kadar çok insana ulaşırsak o kadar çok insan nükleer santraller hakkında bilgilenecek, duyarlılığı artacak. Bu kampanyanın amacı insanları düşünmeye ve duyarlı olmaya çağırma. Siz de duyarlı olun, bu kampanyayı yayın. Duyarlı olan insanların sayısının artması demek, nükleer santrallere karşı toplumun ses vermesi demektir. Ama bu da yetmez. Nükleer santrallerin tüm dünyada insanlığa ölüm kusmaması için mücadele etmeliyiz. Emekçiler toplumsal muhalefeti yükseltmediği ve mücadele etmediği müddetçe hiçbir devlet nükleer santral kurma sevdasından vazgeçmeyecektir. Biz şu ya da bu millet ve devlet demeden tüm dünyada santrallere karşı çıkıyoruz.

Tüm bu anlattıklarımız karşılığını buluyor. UİD-DER, adına yakışır bir şekilde uluslararası kampanyanın bir parçası. İnsanların sömürülmediği, açlık ve yoksulluğun olmadığı, savaşların yaşanmadığı, nükleer santrallerin ölüm kusmadığı bir dünya kurmak için çalışmak, terakütlemek gerekiyor. İşte UİD-DER'li işçiler de bunu yapıyorlar. Tüm işçi kardeşlerimizi bu çalışmanın bir parçası olmaya çağırıyoruz! ■

